Cabosanroque s’enfronta al mite de Don Joan entre Mozart i Bad Bunny

El duet establert a Banyoles llegeix en clau contemporània l’òpera «Don Giovanni», afirmant que el masclisme que desprèn l’ària del catàleg no dista del de «Tití me preguntó»

«Ciutti, nadie como yo», diu Don Juan Tenorio a la seva mà dreta en l’obra de José Zorrilla. «Oh, i tant!», deuen pensar des de cabosanroque, que en l’espectacle Mil tres, say cheese revisiten «en clau contemporània» el mite de Don Giovanni comparant la pervivència del masclisme de l’ària Madamina, il catalogo è questo de l’òpera de Mozart en la cançó de Bad Bunny Tití me preguntó. «Ens va sorprendre que al cap de més de dos-cents anys (Don Giovanni va estrenar-se el 1787 i Tití data de 2022) encara estem igual, encara es fan catàlegs de conquestes», seguim sense desempallegar-nos d’aquest masclisme, renega Laia Torrents, que forma el duet establert a Banyoles amb Roger Aixut. Aquest diumenge (18 h) porten a El Canal de Salt, dins Temporada Alta, una obra on també és notícia la presència de sis intèrprets després de més de quinze anys sense actors a escena en peces de cabosanroque.

Laia Torrents

— cabosanroque

Mil tres, say cheese va néixer a partir d’un taller al Palau de les Arts de València on tractaven, amb cantants d’òpera i joves músics de l’escola americana de Berklee, el Don Giovanni de Mozart. Era l’any 2022 i Tití me preguntó sonava a tot arreu i era la cançó més escoltada a les plataformes. «Llegint i estudiant l’ària del catàleg, text de Lorenzo da Ponte que recita Leporello, vam veure que s’assemblen moltíssim», explica Torrents. La primera coincidència, més evident, és l’enumeració de dones com si fossin conquestes, però també són clares les actituds masclistes envers dones joves i verges: «Bad Bunny diu “ya me aburrí, hoy quiero un totito inédito, uno nuevo, uno nuevo, uno nuevo, uno nuevo”, com quan Leporello repeteix “piccina (petita), piccina, piccina” dient que són encantadores», rebla Torrents.

Així, 235 anys després, encara hi ha Don Joans per tot arreu? «Sí, però s’han tornat més sibil·lins», afirma l’artista, «podríem dir que en Don Giovanni les característiques es troben en un sol personatge, i ara hi ha moltes masculinitats i menysteniments cap a les dones, no necessàriament en un sol home, i costa més adonar-se’n». En aquest sentit, la peça no vol donar respostes, sinó «obrir preguntes, que la gent es pregunti i qüestioni les seves pròpies respostes».

Un dels objectius clars de Mil tres, say cheese, això sí, és mostrar com avui «hi ha molta més sororitat i les dones s’ajuden i s’uneixen per vèncer» situacions com les de Don Joan, tal com passa sobre l’escenari. «Tens més informació i menys vergonya i por a explicar-ho, quan tens situacions terribles com aquestes», apunta Torrents.

Una imatge de l’espectacle «Mil tres, say cheese» que cabosanroque duu diumenge a El Canal de Salt. / Sílvia Poch

El focus el posen en les figures femenines (Don Joan no apareix, en aquest Don Joan), que representen tres «víctimes que no volem victimitzar» del personatge: Anna, Elvira i Zerlina. Lisa Willems, Adriana Aranda i Sandra Monfort els posen veu, amb Irina Soriano (piano), Naia Membrillera (percussions) i Mar Esteban Martin (clarinet) als instruments. L’escenografia, al pur estil cabosanroque, també es converteix en espai sonor a través de porteries, pilotes o tubs de la pista esportiva on se situa l’acció. Torrents explica la tria d’aquest espai «perquè volíem que fos clarament urbà, i l’esport és molt present a les nostres vides. La gent practica esport al gimnàs i, en aquesta societat tan enganxada al mòbil i tan tancada, és dels llocs on més se socialitza».

El repertori musical inclou, és clar, el catàleg i Tití, però també sonen Chopin i Liszt. «Mozart era un músic excel·lent, excepcional, Bad Bunny també, però això et porta a no fixar-te en la lletra, i cantem coses que són autèntiques barbaritats, bestieses», comenta l’artista.

Tornar al mite de Don Joan és, igualment, un deure d’època. «El mite de Don Giovanni no mor, ressuscita i és llegit amb les claus de cada època. Les societats han intentat redimir-lo, matar-lo, justificar-lo... és un mite que està entre nosaltres, malauradament, no desapareix, i a cada generació li toca entendre’l i decidir què en fa.

Notícies relacionades

En aquest sentit, a tall de conclusió, la filosofia del segle XIX també es fixà en Don Joan. Søren Kierkegaard el pren com a paradigma de l’esteta, és a dir, aquella persona que viu en la immediatesa, guiada per impulsos que, en el fons, el duen a un avorriment nefast i a l’allunyament de l’autenticitat. A Diari d’un seductor presenta, igualment, un Johannes reflexiu, interessat en la seducció i l’engany, ja no carnal, però presumptuós i, a la fi, melancòlic. El següent pas, pel pensador danès, consisteix a fer el salt a la dimensió ètica, que tan bé aniria als Don Joans que corren per tot arreu.

Subscriu-te per seguir llegint

Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/11/21/cabosanroque-s-enfronta-mite-don-136630263.html